

Dopis od Preláta (únor 2007)

Prelát zve k přijetí Boží vůle a to i tehdy, když nám připadá náročná: „Velkorysé přijetí těchto výzev nás, možná po první vzpurné nebo rozladěné reakci, jistě přivede do Ježíšovy blízkosti.“

19.02.2007

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Zamysleme se nad scénou, kterou nám předal svatý Lukáš. *Když*

uplynuly dny jejich očišťování podle zákona Mojžíšova, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby s ním předstoupili před Hospodina – jak je psáno v zákoně Páně: vše, co je mužského rodu a otvírá život matky, bude zasvěceno Hospodinu – a aby podle ustanovení zákona obětovali dvě hrdličky nebo dvě holoubata.[1] V několika krátkých větách se zde s jemným opakováním zdůrazňuje, že Maria a Josef jdou do Jeruzaléma s výhradním cílem splnit vůli Boží tak, jak to vyžadoval Mojžíšův zákon. Nic si nerozmýšlejí, ačkoliv by mohli mít důvody k tomu myslet si, že se jich tento předpis netýká. S prostotou a radostí poslouchají a zanechávají tak lidem všech dob, a zvláště křesťanům, dokonalý příklad věrnosti Bohu a poslušnosti jeho zákonům. Jistě vám přišla na mysl ona řízná slova svatého Josemaríi v jeho komentáři ke čtvrtému radostnému tajemství svatého růžence: ***Zůstáváš stát ohromený***

***nad tou podívanou? – Ona –
Neposkvrněná! – se podrobuje
Zákonu, jako kdyby byla nečistá.
Naučíš se, hloupé děcko, tímto
příkladem plnit i za cenu všech
osobních obětí svatý zákon Boží?
[2]***

V plnění Božího zákona je shrnuta veškerá křesťanská moudrost. Neexistuje jiná možnost, jak následovat Krista, mimo tuto cestu naprostého sjednocení s Boží vůlí: tak se chovala Maria i svatý Josef po celý svůj život. List Židům při vyprávění o příchodu Božího Syna na svět vkládá do jeho úst slova žalmu: *oběti ani dary jsi nechtěl, ale dal jsi mi tělo. V zápalné oběti ani v oběti za hřích, Bože, jsi nenašel zalíbení. Proto jsem řekl: Zde jsem, abych konal, Bože, tvou vůli, jak je o mně v tvé knize psáno.*[3] A je velmi výmluvné, že v okamžiku souhlasu s vtělením odpovídá Maria archandělu Gabrielovi: „*Hle, jsem služebnice*

Páně, staň se mi podle tvého slova.“[4]
Toto Mariino *fiat* se naprosto
sjednocuje s oním *Zde jsem* Božího
Syna, který se stává člověkem pro
naši spásu. Svatý Otec k tomu říká:
**před tajemstvím těchto dvou „Zde
jsem“, „Zde jsem“ Syna a „Zde
jsem“ matky, která se jedno v
druhém odráží a tvoří tak jedno
amen vůli lásky Boží, zůstáváme s
úžasem a plni vděčnosti se
klaníme.**[5]

Tento údiv a vděčnost však musí vést
k činnosti, musí se projevit v
konkrétních skutcích. Protože –
připomeňme si Ježíšova slova – *ne
každý, kdo mi říká: „Pane, Pane“,
vejde do království nebeského; ale ten,
kdo činí vůli mého Otce v nebesích.*[6]
Velká Pánova výtka lidem jeho doby,
kterou by mohl vznést i dnes vůči
nám, spočívá právě v tom: že se
mnohokrát spokojíme s tím, že
prohlašujeme naši lásku k Bohu
slovy, ale chybí nám skutky. Svatý

Marek to shrnuje v jedné části svého evangelia, kterou budeme zanedlouho číst při mši svaté: *dobře prorokoval Izaiáš o vás pokrytcích, jak je psáno: “Tento lid mne ctí rty, ale srdce jejich je daleko ode mne.”*[7]
Zamysleme se nad slovy sv.

Josemarie: ***tvá modlitba musí být modlitbou Božího dítěte, a ne modlitbou pokrytců, kteří museli od Ježíše vyslechnout slova: “Ne každý, kdo mi říká, ,Pane, Pane!“, vejde do nebeského království. “Tvá modlitba, tvé volání ,Pane, Pane!“ se musí v denním životě spojit tisícem různých způsobů s přáním a účinnou snahou plnit Boží vůli.***[8]

Položme si častěji otázku: plním věrně vůli nebes? Snažím se bezvýhradně přizpůsobit jejím požadavkům? Vyslovit tyto úvahy svatého Josemaríi je snadné; avšak v praxi – to si musíme bez obalu přiznat – se nám naskýtá nebo si

můžeme představit mnoho obtíží, které nám brání v tom, abychom přijali a milovali vůli našeho nebeského Otce. Nemoc, tělesné nebo morální protivenství, neočekávaná překážka v práci, vlastní střety v soužití s ostatními lidmi, něco, co nevyšlo podle našich plánů ... všechny tyto podrobnosti jsou konkrétním projevem Božího svolení, které nám Pán posílá prostřednictvím nejobyčejnějších okolností a které vyžadují loajální odpověď. Velkorysé přijetí těchto výzev nás, možná po první vzpurné nebo rozladěné reakci, jistě přivede do Ježíšovy blízkosti. K úplnému sjednocení s Ním se dojde skrze věrné naplňování výzvy nést na ramenou svůj každodenní kříž. [9]

Jak odpovídáme na tyto Boží výzvy? Umíme objevit láskyplnou vůli našeho Boha Otce v každodenních protivenstvích, i v těch nejnepatrnějších? Uvědomujeme si,

že se to vše dá přirovnat k úderům kladiva, jímž Duch svatý, božský umělec, vytesává v naší duši podobu Krista?

Děti moje, budme velkorysí v našem *serviam!* Poslechněme si radu svatého Josemaríi: ***neupadni do začarovaného kruhu: myslíš si, až zařídím to nebo ono, budu velmi štědrý k svému Bohu. Nevidíš, že Ježíš od tebe očekává štědrost bez výhrad tak, aby zařídil všechno daleko lépe, než si představuješ? Pevné rozhodnutí jako logický důsledek: každé chvíle, každého dne se chci vynasnažit štědře vykonávat vůli Boží.*** [10]

Jsou to slova, která navazují na jiná, taktéž z *Cesty*, která měl sv.

Josemaría ohněm vypálená v duši: ***hovoří se o duši, která v modlitbách říká našemu Pánu: „Ježíši, miluji Tě“ – a uslyšela tuto odpověď z nebe: „Láska znamená***

činy, ne sladká slova.“ Uvažuj, zda toto mírné pokárání neplatí také pro tebe.[11]

Přesně v těchto dnech uplyne 75 let od tohoto božského vnuknutí. Sv. Josemaría mluvil často o této události, která se odehrála 16. února 1932, ale hovořil vždy tak, aby nebyla poznat hlavní postava. Až po jeho odchodu do nebeského domova jsme se s touto událostí podrobně seznámili, jak o ní hovoří ve svých *Soukromých poznámkách*, a jak je zaznamenána v jedné z publikovaných biografií.

Náš Zakladatel byl již několik dní silně nachlazen, a – jak se vyjadřuje ve svých osobních zápiscích – ***byla to vhodná příležitost k tomu, aby se projevil nedostatek mé velkomyslnosti ve vztahu k Bohu tím, že jsem polevil v modlitbě a tisících drobných věcí, které může dítě – a navíc oslí dítě, oslík –***

nabídnout každý den Pánu.

Uvědomoval jsem si to – pokračuje – a byl jsem si vědom též toho, že jsem si předsevzal věnovat více zájmu a času projevům zbožnosti, ale uklidňoval jsem se touto myšlenkou: musíš rychleji kupředu, až budeš silný, až se upraví hmotná situace tvých příbuzných... potom! [12]

S jakou lidskostí se nám zde představuje osoba svatého Josemaríi! Také on musel bojovat, stejně jako my, v tolika malých věcech. Také na něj působily, stejně jako na nás, neduhy, ekonomické potíže, nedostatek času, nechuf... Jak by nám mohl nerozumět, když ho prosíme o to, aby nám pomohl překonat naše omezení? Prosme ho s důvěrou o pomoc, protože velmi dobře rozumí našim potřebám. Snažme se však být vždy připraveni poznat vůli Boží v těch nejrozmanitějších okolnostech, a přijměme ji bez toho, že se budeme

schovávat za výmluvy, jež si tak snadno najdeme, abychom omluvili náš nedostatek velkorysosti.

A teď pokračuji s vyprávěním o svatém Josemaríi. Onoho 16. února, zatímco podával svaté přijímání řeholnicím Svaté Isabely, promlouval s Ježíšem Kristem ve svém srdci a beze slov mu projevoval to, co tolikrát dnem i nocí opakoval: „***Já Tě miluji víc, než ony.***“ ***Ihned*** – dodává – ***jsem beze slov pochopil: „Láska je čin, ne dobré úmysly.“ V tu chvíli jsem jasně viděl, jak málo velkomyslný jsem, a na mysl mi přišly mnohé netušené drobnosti, kterým jsem předtím nepřikládal význam a díky nimž jsem si nyní uvědomil tento svůj nedostatek. Ó Ježíši! Pomoz mi, aby byl Tvůj oslík co nejvelkomyslnější. Činy, činy!***“[13]

Don Álvaro vyprávěl, že tento Pánův zásah svatým Josemaríi velmi

pohnul, ne že by byl polevil v modlitbě, nýbrž proto, že Bůh od něj žádal víc a touto *hříčkou* osvětil jeho rozum a posílil mu srdce, aby objevil ***mnoho netušených detailů***, v nichž bylo třeba zlepšení. Tak jednal náš Zakladatel a vzpomínka na tuto ***laskavou Ježíšovu výtku*** mu byla po celý život výzvou k tomu, aby se daroval více ve službě Bohu a duším.

My také můžeme a musíme převzít tuto lekci. Řádné plnění Boží vůle, tak jak se nám představuje v běžném životě, vytváří mistrnou cestu, skutečnou cestu, po níž se jde přímo ve stopách našeho Pána a jež vede k účinnosti v apoštolátu. Svatý Otec to připomněl v jedné promluvě: **věrné následování božského Mistra proměňuje křesťany ve svědky a apoštoly míru. Mohli bychom říci, že tento vnitřní postoj nám také pomáhá lépe ukázat, jak má vypadat křesťanská odpověď na násilí, které ohrožuje světový mír.**

**Jistě to není odplata ani nenávist,
ani únik k falešnému
spiritualismu. Odpověď Kristových
učedníků spočívá spíše v tom, jít
po Jím zvolené cestě, jenž tváří v
tvář zlu jeho a všech dob rozhodně
objal kříž a krácel sice nejdelší,
avšak účinnou stezkou lásky. V
jeho stopách a ve spojení s ním se
musíme všichni snažit vzdorovat
zlu dobrem, lži pravdou, nenávisti
láskou.[14]**

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. února 2007.

[1] *Lk* 2, 22-24.

[2] Svatý Josemaría, *Svatý růženec*, IV.
radostné tajemství.

[3] *Žid* 10, 5-7 (srov. *Ž* 40, 7-9).

[4] *Lk* 1, 38.

[5] Benedikt XVI. *Promluva*,
25.3.2006.

[6] *Mt* 7, 21.

[7] *Mk* 7, 6.

[8] Svatý Josemaría, *Výheň*, č. 358.

[9] Srov. *Lk* 9, 23.

[10] Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 776.

[11] *Tamtéž*, č. 933.

[12] Svatý Josemaría, *Soukromé poznámky*, č. 606 (16.2.1932). Srov. Andrés Vázquez de Prada. „Zakladatel Opus Dei“. sv. I. s. 405.

[13] *Tamtéž*.

[14] Benedikt XVI. *Promluva*,
1.3.2006.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-unor-2007/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-unor-2007/) (16.03.2026)